

Suzanne Vermeer

Bon Bini Beach

A.W. Bruna Fictie

1

‘Goedemorgen, Do. Sorry dat ik je zo vroeg bel, maar ik moet zo naar New York.’

Met moeite deed Dominique Werner haar ogen open. Na het feest van de vorige avond had ze nog niet het idee dat ze de wereld alweer aankon. Ze gaapte zo hard dat het bij haar oren kraakte en rekte zich uit, terwijl ze haar mobiel tussen haar hoofd en haar schouder geklemd hield.

‘Nou nou, jij moet van ver komen,’ constateerde haar vader geamuseerd. ‘Laat geworden, gisteravond?’

‘Gaat wel. Uur of vier,’ mompelde Dominique. Ze schoof wat omhoog onder haar dekbed vandaan en leunde op haar elleboog.

Op de plekken waar het felle zonlicht tussen de spleten van haar felgekleurde gordijnen de slaapkamer in kierde, leek het alsof er een schijnwerper naar binnen werd gericht. Haar kleren en pumps, die ze vanacht op een slordige hoop naast haar bed op de grond had laten vallen, waren goed te onderscheiden.

‘Het is altijd goed raak na de tentamenperiode, hè?’ vervolgde Charles Werner. ‘Doet me denken aan de tijd dat je al die eindexamenfeesten had.’

‘Dat was toch wel wat anders,’ zei Dominique schor.

Sinds ze in Amsterdam studeerde en in haar eigen appartement woonde, was haar leven niet meer te vergelijken met haar middelbareschooltijd in Bloemendaal, waar ze de afgelopen drie jaar nauwelijks meer was terug geweest.

‘Hoorde je wel wat ik zei, schatje? Ik moet zo weg,’ herhaalde haar vader.

‘Wanneer kom je terug?’

‘Over acht dagen. En dan moet ik al vrij snel weer weg. Eerst naar Zürich, en dan via Rome naar Tokyo. In totaal drie weken.’

Er verscheen een verongelijkte trek op haar gezicht.

‘Wat? Papa, wij zouden samen naar de States. Dat had je gezegd!’

‘Ja, ja, dat weet ik, meisje! En dat ben ik echt niet vergeten. Maar ik heb niet zoveel keus, met de huidige markt. Ik moet nú m’n zaakjes op orde hebben, anders kan ik de omzet van het hele komende boekjaar wel op m’n buik schrijven.’

‘Toch vind ik het geen stijl.’

‘Maar Do, je begrijpt het toch wel, hè?’ ging hij ernstig verder. ‘Ik maak het goed met je. Echt. Die reis gaan we samen maken, dat heb ik beloofd.’

‘Heb je met een vrouw afgesproken in New York?’ vroeg ze plagerig.

‘Nee, geen tijd voor. Ik zit helemaal volgeboekt met besprekingen.’

Even viel hij stil. ‘Maar wat ik je nog wilde zeggen: omdat ik onze afspraak nu niet kan nakomen, heb ik een ander voorstel voor je.’

‘In plaats van onze reis?’

‘Ja. Ik heb je toch verteld dat ik in een timesharingproject zit met een paar van mijn Duitse en Amerikaanse zakenvrienden?’

Dominique herinnerde zich dat haar vader het daarover had gehad, maar kon zich niet meer precies herinneren waar het over ging. Als haar vader over zaken begon te praten, luisterde ze meestal maar half.

‘Die deal met die zomerhuisjes. Met zes man hebben we drie vakantie-woningen gekocht: eentje in Cancún, eentje in Zuid-Florida en eentje op Aruba. Deels als belegging, deels voor onszelf. En we hebben onderling de tijden verdeeld wanneer we er gebruik van mogen maken. Komende maand heb ik Aruba. Dus...’

Dominique zette grote ogen op. ‘Bedoel je dat we naar Aruba gaan?’

Maar net zei je...’

Hij onderbrak haar. ‘Nee, ik ben zelf weg. Dat heb ik je al gezegd. Dat houdt dus in dat jij...’

Ze liet hem niet uitpraten, maar schoot overeind. ‘Bedoel je dat ik naar je huis op Aruba mag? O pap, super!’

Hij lachte. ‘Ik dacht wel dat je dat een leuk idee zou vinden. Die huis-

jes zijn helemaal compleet, met zwembad, en je kunt er zo in. En ik wil natuurlijk niet dat je daar in je eentje gaat zitten, dus mag je op mijn kosten iemand meenemen. Misschien je vriendje, die jongen waar je het laatst over had?’

‘Wie, Thijs? Nee man, dat is allang voorbij. Wat een eikel was dat. Maar ik weet wel iemand. Komt helemaal goed,’ zei Dominique.

‘Zie maar. Je hebt acht dagen om erover na te denken. En nu moet ik echt weg, anders kom ik te laat op Schiphol. Als ik weer terug ben, regelen we alles voor Aruba. Mail me maar even wanneer je een geschikte heen- en terugvlucht hebt gevonden, dan laat ik Stefanie alles regelen. En ik zal haar vragen ervoor te zorgen dat er ook iets te eten in het huisje is als jullie aankomen.’

Dominique wilde best zelf een vlucht boeken, maar wist dat haar vader de reis via zijn bedrijf kon verrekenen, als hij dat door zijn secretaresse liet doen.

‘Komt in orde,’ beloofde ze. ‘Dag pap, tot volgende week!’

Zodra ze de verbinding had verbroken, drukte ze een van de sneltoetsen op haar mobiel in. Ongeduldig wachtte ze tot er werd opgenomen.

2

Met haar handen onder haar hoofd lag Lilian naar de balken van de kleine zolderkamer te staren. Het was laat geworden vannacht en ze had het nodige gedronken. Haar blik ging door het kamertje. Ze woonde hier nu een week. Het was tijdelijk en het was onderhuur, maar in elk geval was het betaalbaar en hoefde ze de douche niet te delen met zes andere mensen, zoals in het huis waar ze het afgelopen halfjaar had gewoond.

Aan de waslijn die tussen haar klerenkast en het raam gespannen was, hingen een paar van haar shirts en topjes. Tegen de wand van de dakkapel hing de poster die ze ooit uit haar ouderlijk huis had meegenomen en die ze naar elk nieuw adres meesleepte: een reproductie van de rood-blauwe *Madonna van Melun* van de middeleeuwse schilder Jean Fouquet. Ze was er ontzettend aan gehecht en het was een van de redenen geweest om kunstgeschiedenis te gaan studeren. Haar bureaustoel stond strak onder haar bureau geschoven, zodat er tenminste enige loopruimte was.

Klein was het wel. Waarom was haar vader niet net zo rijk als die van Do? Dan had ze nu ook haar eigen etage in de Rivierenbuurt gehad. En dan zou ze ook in zo'n villa met huishoudster in Bloemendaal zijn opgegroeid, in plaats van in een bovenwoning in Haarlem-Noord.

Haar mobieltje wekte haar uit haar overpeinzingen. Ze keek op het schermpje, trok verbaasd haar wenkbrauwen op en hield het toestelletje tegen haar oor. 'Do! Ben jij al wakker?'

'Ja, m'n vader belde me. Hij moest vroeg naar Schiphol,' klonk het aan de andere kant. 'Jij bent ook al vroeg op.'

'Altijd.'

‘Slechte gewoonte. Moet je afleren.’

Lilian glimlachte geamuseerd. Dominique was haar beste vriendin. Ze gingen al vanaf groep 1 van de basisschool met elkaar om. In die tijd woonde Do’s hele gezin nog bij elkaar in de Indische buurt in Haarlem. Al van jongs af aan was Do de meest ondernemende van hun tweeën geweest; ze zat altijd vol plannen en ideeën. Sinds ze studeerden hadden ze minder contact met elkaar, hoewel ze alle twee lid waren van dezelfde studentenvereniging. Do zat vanaf het begin vol enthousiasme in allerlei commissies en later zelfs in het bestuur, terwijl Lilian zelf nauwelijks actief was als lid en eigenlijk alleen kwam opdagen wanneer de vereniging een feest of borrel organiseerde.

‘Lil, luister. Wat ga jij doen in de vakantie?’ vroeg Dominique.

‘Ik weet het nog niet. M’n ouders vroegen of ik weer eens meeding naar een camping in Frankrijk, maar daar heb ik niet zo’n zin in. En jij? Je ging toch met je vader naar Amerika?’

‘Gaat niet door. In plaats daarvan mag ik naar Aruba.’

‘Wauw!’

‘Ja, zeg dat wel. En raad eens: ik mag iemand meenemen!’

Even wist Lilian niet wat ze moest zeggen. Toen viel het kwartje: ‘Je bedoelt mij? Mag ik mee naar Aruba?’

‘Tenzij je liever naar een Franse camping gaat natuurlijk,’ zei Dominique droog. ‘Ja, ik bedoel jou. Wil je? Businessclass vlucht, we hebben daar een huisje met een zwembad en een grote koelkast vol chardonnay en m’n vader betaalt ons hele verblijf. Inclusief de reis.’

‘Niet te geloven!’ Lilian sloot haar ogen en bracht een hand naar haar voorhoofd. ‘Ja, natuurlijk wil ik dat. Dus...’

‘Dus dan gaan we gewoon. Volgende week komt m’n vader terug en dan moet ik alles geregeld hebben. We kunnen er binnen twee weken al zitten.’

Lilian zat inmiddels rechtovereind. ‘En hoe lang?’

‘M’n vader heeft dat huisje een maand. Zo lang mogen we er ook zitten.’

‘Helemaal geweldig! Dat is een stuk beter dan met de vouwwagen naar Normandië!’

‘Ja, toch? Ik zal de secretaresse van m’n vader zo snel mogelijk de tickets laten regelen.’

‘Oké, bel me als je meer nieuws hebt.’

‘Yo!’

De slaap uit haar ogen wrijvend stond Lilian op. Als ze over ruim een week voor een maand naar Aruba ging, moest ze voorbereidingen treffen. Haar ouders moesten worden ingelicht, haar kleren uitgezocht. Bikini kopen, geld wisselen, rekeningen betalen. Mailtjes sturen.

3

‘Fijn dat je kon komen, Dominique, we wilden dit echt even doorpraten.’

Dominique glimlachte om zijn formele taalgebruik. ‘Geen probleem, meneer de Groot. Ik was allang blij dat ik mocht mee-eten.’

Het was vertrouwd en toch ook altijd een beetje raar voor haar om bij Lilians ouders aan tafel te zitten. Dominique kende dit huis al zolang ze zich kon herinneren. Als kleuter kwam ze hier al spelen. In die tijd waren hun moeders goed bevriend en woonden Do en haar ouders hier niet ver vandaan, in de Molukkenstraat, in een rijtjeshuis met een piepklein tuintje. Zeker in vergelijking met de enorme tuin die ze later bij haar vader in Bloemendaal had.

‘Jij mag altijd mee-eten, Dominique, dat weet je toch?’ zei Lilians moeder, terwijl ze de schaal met aardappelen doorgaf.

Ze zaten met zijn vijven aan de eettafel in de wat ouderwets ingerichte woonkamer van de familie De Groot. Op de schoorsteenmantel stond een grote pendule, die statig tikte. Dominique keek naar Lilian, die haar blik op haar bord gericht hield en haar draadjesvlees sneed. Haar jongere zusje Betty, die naast haar zat, kon haar ogen niet van Dominique afhouden.

‘Dat weet ik en daar ben ik blij om,’ antwoordde Do. ‘In Amsterdam eten Lil en ik ook weleens samen, al is dat een stuk minder vaak dan vroeger.’

‘Wie kookt er eigenlijk bij je vader thuis?’ vroeg Lilians moeder.

‘Meestal Helga.’

‘Jullie huishoudster,’ begreep Lilians moeder. ‘Die heb ik weleens gesproken, ja. Aardig mens.’ Ze keek de tafel rond om te zien of iedereen voorzien was en schoof de schaal met sperziebonen in de richting van

haar oudste dochter. ‘En kom je nog weleens bij je moeder?’

‘Tegenwoordig niet meer zo vaak.’ Do prakte haar aardappelen. ‘Sinds ze een nieuwe relatie heeft, gaan we niet meer zo goed met elkaar om.’ Lilians moeder keek haar opmerkzaam aan. ‘Waar woont ze nu dan? En hoe is het met haar?’

‘Wel goed, geloof ik. Ze woont al een tijdje in Alkmaar, bij haar vriend.’ Voordat zijn vrouw op dat onderwerp kon doorgaan, zei Lilians vader: ‘Maar eigenlijk zitten we nu bij elkaar om over iets heel anders te praten.’

‘Precies, Aruba,’ zei Lilian snel, blij dat de ongemakkelijke omtrekende manoeuvres achter de rug waren.

‘Ik heb het gehoord,’ viel Betty haar enthousiast bij. ‘Jullie gaan chillen op de Antillen, hè? Echt vet cool. Mag ik mee?’

‘Geen sprake van!’ sprak haar vader beslist. ‘We moeten het er zelfs eerst over hebben of Lilian wel meegaat.’

Lilian zuchtte. Dit was precies de reactie die ze had verwacht.

‘Eerlijk gezegd zijn we niet onverdeeld blij met dit initiatief,’ vervolgde Lilians vader, met een ernstige blik op Do. ‘Het komt allemaal wat plotseling. En we hadden al andere plannen.’

‘We kijken erg uit naar onze vakantie in Normandië,’ viel Lilians moeder hem bij. ‘Ook omdat dit misschien wel de laatste keer zal zijn dat Lilian met ons meegaat.’

‘Mama, doe alsjeblieft niet zo dramatisch!’ zei Lilian geïrriteerd.

Geamuseerd keek Dominique van de een naar de ander. Het was lang geleden dat ze zichzelf onderdeel van een gezin had gevoeld. Al op de middelbare school was ze eraan gewend om in haar eentje voor de televisie te eten, of hooguit in gezelschap van haar vader of Helga.

‘Waar het ons om gaat,’ zei Lilians vader met een serieus gezicht, ‘is dat we wel precies willen weten waar we aan toe zijn. Hoe alles geregeld is, wat we ons moeten voorstellen bij jullie verblijf daar.’

‘Wat denk je zelf, pap? Het is een luxe vakantiehuis, natuurlijk is alles daar goed geregeld.’

‘Ik wil graag wat antwoorden van Dominique,’ wees haar vader haar terecht.

Dominique at langzaam haar mond leeg voordat ze antwoord gaf. Ze kende Lilians vader: hij was een rustige man die al sinds jaar en dag op een verzekeringskantoor werkte. Zijn vrouw zat in de ouderraad van hun vroegere school en hielp twee keer per week in de bibliotheek. Dit waren heel andere mensen dan haar eigen ouders, veel minder internationaal gericht dan haar vader en veel minder vrij dan haar moeder. Ze moest proberen de juiste toon te treffen, anders werd het een moeilijke avond voor Lil.

‘Mijn vader heeft alles geregeld,’ zei ze rustig. ‘Hij wil natuurlijk ook niet dat ik risico’s loop, daarom heeft hij deze hele reis goed georganiseerd.’ Ze zei er maar niet bij dat het meeste regelwerk door zijn secretaresse was gedaan, en ze probeerde zo overtuigend mogelijk over te komen. ‘We zijn vier weken daar en vliegen businessclass heen en weer.’

‘Gaan jullie via Curaçao?’ vroeg Lilians vader.

Do schudde haar hoofd. ‘Rechtstreeks, met de KLM. Daar heeft mijn vader een frequent flyer-account.’

De ouders van Lilian keken elkaar even aan.

‘Wat kost dat wel niet?’ wilde Lilians moeder weten.

‘Ik zou het niet weten. Mijn vader regelt dat allemaal via zijn werk. Net als dat huisje. Volgens hem kost het ons privé helemaal niks.’

Lilians vader keek haar onderzoekend aan. ‘Dus jullie gaan in feite helemaal gratis? Hoe is zoiets mogelijk?’

Dominique haalde haar schouders op en schonk hem een stralende glimlach. ‘Ik zou het ook niet weten, hoor. Wat ik wél weet, is dat mijn vader een paar van dat soort huisjes heeft, als belegging. En als hij de tijd dat hij erin mag zitten niet gebruikt, staat zo’n huisje leeg. Dat zou zonde zijn, toch?’

‘Maar hoe gaat dat dan?’ drong Lilians moeder aan. ‘Jullie komen daar aan en dan moeten jullie op zoek naar een onbekend adres ergens in de wildernis? Dat vind ik helemaal geen prettig idee.’

‘Nee, integendeel juist,’ antwoordde Dominique snel. ‘Als wij daar aankomen, worden we van het vliegveld opgehaald en naar ons huisje gebracht. Dat heeft m’n vader geregeld. En dat huisje staat op een

resort. Daar kan niet iedereen komen en er is bewaking. Volgens mijn vader is het volkomen veilig. Bovendien is er altijd een opzichter aanwezig die het huisje op orde houdt voor mijn vader en zijn zakenpartners. Die man is in vaste dienst en weet dat Lil en ik daar zitten, dus hij kan ook een oogje in het zeil houden.'

'Dat klinkt al een stuk beter,' zei Lilians vader met een blik op zijn vrouw. 'Kunnen wij de contactgegevens van die man krijgen?'

'Natuurlijk. Die mail ik morgen wel even door,' beloofde Dominique. Ze glimlachte naar Lilian, die zich zo veel mogelijk op de vlakte leek te houden.

'Ik vind het nog steeds jammer dat je niet met ons meegaat naar Frankrijk,' zei Lilians vader tegen zijn dochter. 'Maar eigenlijk zie ik verder geen redenen waarom je niet met Dominique mee zou kunnen.'

'En we moeten goede afspraken maken, jongedame,' voegde Lilians moeder daaraan toe. 'Want je bent nog maar eenentwintig.'

'Ik ben bijna tweeëntwintig,' antwoordde Lilian koeltjes, 'en bijna afgestudeerd.'

'En ik ben al vijftien, maar ik mag natuurlijk weer niet mee,' zei Betty verongelijkt.

'Nee, Bets, jij gaat gezellig met je vader en mij mee naar Normandië.' Hoewel Lilians moeder glimlachte toen ze dit zei, lachten haar ogen niet mee.

4

Terug in Amsterdam, later die avond, was Lilian zichtbaar opgelucht. Ze hadden hun fietsen uit de fietsflat tegenover het station gehaald en waren op weg naar het huis van Dominique, waar ze met een fles pro-secco op de bank zouden ploffen om het te vieren. Ze hadden slalom-mend tussen de toeristen door het Damrak achter zich gelaten en zetten nu via de Vijzelstraat koers naar het Marie Heinekenplein.

‘Ik had nooit gedacht dat ze zo makkelijk akkoord zouden gaan,’ zei Lilian. ‘Toen mijn moeder daarnet zo stellig zei dat ze er problemen mee hadden dat ik niet met hen op vakantie zou gaan, zag ik het somber in.’

‘Pff,’ reageerde Dominique. ‘Je bepaalt toch zeker zelf waar je heen gaat?’

‘Ja, voor jou ligt dat veel makkelijker. Maar mijn ouders doen soms zo moeilijk. En ik wil geen ruzie.’

Dominique moest hard trappen. Ze reed al jaren op een bont beschilderde omafiets, terwijl Lilian een vrij nieuwe fiets met versnellingen had. ‘Niet zo hard,’ protesteerde ze. ‘Dat houdt dit ouwe krot nooit bij.’ ‘Waarom koop je geen nieuwe?’ vroeg Lilian. ‘Je hebt deze al honderd jaar.’

‘Daar gaat het niet om. Dit is een fiets waar ik me lekker op voel, want er zit veel van mezelf in. Dat glimmende snelheidsmonster van jou is gewoon een gebruiksvoorwerp en je moet hem met vier sloten vastzetten om te voorkomen dat hij gejat wordt.’

Lilian had geen zin om erop in te gaan. Ze wist dat dit een verschil tussen hen was dat ontstaan was door de manier waarop ze waren opgevoed. Haar eigen ouders hadden het niet zo breed, maar wilden wel dat hun kinderen op goede fietsen reden. Dat had ze van jongs af

aan meegekregen, dus had ze zowel in Amsterdam als in Haarlem een degelijke fiets staan.

‘Dat deed je goed,’ zei ze, ‘met dat praatje over de veiligheid van ons huisje. Is het echt zo dat je vader iemand betaalt om op ons te letten?’ Lachend gooide Dominique haar hoofd in haar nek. ‘Ga nou toch weg, dat geloof je toch zelf niet? Dat timesharinggroepje van papa betaalt inderdaad iemand om hun huisje te onderhouden, maar die man gaat natuurlijk niet op ons letten, of zo. Ik denk dat hij moet zorgen dat het huisje in orde is als wij erin gaan. En dat het weer netjes is als wij vertrokken zijn. Verder zou het me verbazen als we die vent ooit te zien krijgen.’

Lilian keek haar van opzij aan. Ook al kende ze Dominique al heel lang, ze verbaasde zich nog regelmatig over haar. Alleen al Do’s vermogen om de zaken zo licht op te nemen; niet alleen nu met de Aruba-reis, maar bijvoorbeeld ook met haar tentamens. Lilian kon zich bijna niet voorstellen dat iemand zich daar amper druk om kon maken. Terwijl zijzelf heel hard studeerde en zich er dan toch nog zorgen over maakte of ze wel voldoende had gehaald, rolde Dominique altijd free-wheelend door haar tentamens, alsof het haar allemaal niet zoveel kon schelen.

En nu nam Dominique de hele trip naar Aruba ook weer zo luchtig op, terwijl Lilian, als ze eerlijk was, er zelfs een beetje tegen opzag. Alsof het misschien weleens zou kunnen tegenvallen. Maar die gedachte schudde ze meteen van zich af. Ze was blij dat ze hier een tijdje wegging. Er was genoeg dat ze voorlopig graag achter zich wilde laten. Er was de laatste tijd te veel gebeurd. Dingen waar ze niet met Dominique over kon praten, al was die haar beste vriendin.

‘... dat hebben we allemaal gehad,’ hoorde ze Dominique zeggen. ‘Het belangrijkste is nu dat we gaan regelen en inpakken. Over vier dagen gaan we al weg!’

Lilian beseftte dat ze even niet had opgelet, maar kreeg niet de indruk dat ze veel gemist had. Dus stemde ze enthousiast in.

De twee vriendinnen reden het laatste stukje naar Dominiques huis over de stoep. Ze zetten hun fietsen vast aan een lantaarnpaal naast het

portiek en klommen al pratend de steile stenen trap op naar Dominique's voordeur op één hoog.

'Zo. Welkom in Casa Werner. Ik zal meteen de bubbels uit de koelkast halen,' zei Dominique terwijl ze doorliep naar de keuken.

Lilian ging in de woonkamer voor het raam staan en keek naar buiten.

'We gaan echt,' zei ze dromerig. 'Ik kan het bijna niet geloven, maar we gaan echt. Naar Aruba!'

Toen Dominique even later de prosecco inschonk, keek ze peilend naar haar vriendin. Ze had al een tijdje de indruk dat er iets was waarover Lilian niet wilde praten. Aandringen hielp niet, wist ze uit ervaring. Ze zou moeten afwachten tot Lilian er zelf over begon. Maar daar maakte ze zich geen zorgen over: de komende vier weken zouden ze zo'n beetje elke dag samen zijn. Dan kwam er een moment waarop Lilian haar in vertrouwen zou nemen.

Ze gaf Lilian een van de glazen. 'Cheers, op Aruba. En op alle Arubaanse mannen die wij het hoofd op hol gaan brengen!'

'Op Aruba!'

Suzanne Vermeer

Bella Italia

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

1

Februari

Hans schepte de boerenkool op zijn bord en grijnsde naar zijn elfjarige zoon Niels. ‘Buiten is het snertweer en wij zitten heerlijk binnen aan de boerenkool, wat kan een mens zich nog meer wensen?’

‘Waarom eten we dan geen snert?’

Petra lachte. Niels kon Hans en haar de laatste tijd regelmatig verrassen met dit soort ad rem uitspraken. ‘Ik kan wel wat beters bedenken. Wat dacht je van een frisse salade, met een koel glas witte wijn op een terrasje terwijl de zon langzamerhand in de zee zakt?’

Hans haalde zijn schouders op. ‘Jouw tijd komt nog wel, zonaanbidster. Over een paar maanden is het weer zomer.’

‘Gaan we een tent kopen?’ vroeg Niels. In het midden van zijn bord had hij een kuil in de boerenkool gemaakt voor de jus.

‘Hoe kom je daar nou bij?’ vroeg Hans verbaasd.

‘Zomaar,’ antwoordde zijn zoon laconiek.

‘Als je elf bent vraag je iets niet zomaar,’ zei Hans beslist terwijl hij aan Niels’ slimme reactie van daarnet dacht. ‘Wil je soms een nachtje in een tent in de tuin slapen? Lijkt je dat spannend?’

‘Nee. Een tent voor op de camping. Dat doen Jimmy en Bart ook.’

‘Waarom hebben jullie het daar in de winter over?’

‘We hadden vandaag een themales in de klas. Kamperen is echt cool,’ reageerde Niels enthousiast. ‘En op de camping maak je heel veel nieuwe vrienden.’

Hans knikte bedenkelijk. ‘Tja, nieuwe vrienden maken is altijd leuk. Maar hebben ze ook verteld over de muggen in hun tent en het plassen en poepen op openbare toiletten?’

‘Hans, alsjeblieft, zeg! We zitten te eten.’

‘Sorry, je hebt gelijk. Het floepte eruit.’

‘Net als de drollen op die openbare toiletten,’ proestte Niels.

‘Lolbroek.’ Hans trok zijn gezicht weer in de plooi. ‘Nu even serieus. Ik heb vroeger met mijn ouders een paar zomervakanties op de camping doorgebracht. Ik kan je verzekeren dat het niet kan tippen aan een mooie bungalow of goed hotel.’

Petra keek hem doordringend aan. ‘Vind jij.’

‘Dat vind ik, ja! En ik spreek uit ervaring. Ben jij eigenlijk weleens op een camping geweest?’

Voordat ze de kans kreeg om te reageren, zuchtte Niels theatraal:

‘Dus we gaan deze vakantie weer naar een hotel?’

‘Verwend kind,’ zei Hans afkeurend. ‘Als ik dat op jouw leeftijd tegen mijn ouders had gezegd, hadden ze me voor gek verklaard.’ Met opgetrokken wenkbrauwen keek Niels hem aan. ‘Hadden ze toen nog geen hotels?’

Petra kon haar glimlach niet verbergen. De onbevangen vragen van Niels lieten goed zien hoe stug Hans in bepaalde opzichten kon zijn. Ze wilde geen discussie aan tafel, maar het eerst met hem bespreken. Ze veranderde van onderwerp en wees op het overgebleven stuk worst.

‘Het is mij te machtig. Wie wil het laatste stuk?’

Een overbodige vraag. Ze sneed het stuk in tweeën.

‘Papa en ik hebben het er vanavond nog wel over.’

‘Oké.’ Niels keek een beetje beteuterd naar zijn bord.

Hans knikte bevestigend en hield wijselijk zijn mond. Ruim dertien jaar huwelijk had hem geleerd dat het inschattingsvermogen van zijn vrouw in sommige situaties beter was dan dat van hem.

2

Hans zette de televisie uit. Nadat hij Niels welterusten had gewenst en Petra achter haar computer was gekropen, had het hem moeite gekost zijn concentratie bij de televisieprogramma's te houden. Hij stond op en liep naar de keuken. Toen hij voor de koelkast stond, draaide hij zich om.

'Ik neem een biertje, schat. Kan ik voor jou iets inschenken?'

Zonder haar gezicht van het scherm af te wenden, antwoordde ze:

'Nee, dank je. Ik heb nog staan.'

Met een flesje bier in zijn hand liep hij terug naar de woonkamer.

'Nog even over daarnet,' mompelde hij. 'Ik zat ernaast. Misschien is een camping niet eens zo'n slecht idee. Niet dat ik sta te springen om te gaan kamperen, maar Niels... Ach, je begrijpt wel wat ik bedoel.'

'Is goed. Ik zit toch op internet en kijk wel even of er iets leuks voorbijkomt.'

Hans ging weer in zijn stoel zitten en dacht na over een kampeervakantie. Hij vroeg zich af waar zijn aversie eigenlijk vandaan kwam. Want eerlijk was eerlijk, hij had aan de vele zomervakanties als kind op de camping uitstekende herinneringen overgehouden. Ondanks het feit dat het weer vaak tegenzat, was het nooit saai geweest.

Maar dat was toen en niet te vergelijken met nu. Als jongste uit een arbeidersgezin met drie kinderen, had hij in zijn jeugd weinig luxe gekend. Zijn vader werkte in de fabriek en zijn moeder zorgde voor het huishouden en de kinderen. Er had altijd voldoende

eten op tafel gestaan, maar zijn moeder moest elk dubbeltje om- draaien om de kinderen netjes te kunnen kleden. Van het salaris van zijn vader bleef elke maand weinig over, net genoeg voor twee weken per jaar op een camping op de Veluwe. Het was een grote luxe waar ze allemaal erg gelukkig van werden. Hij had zich wel altijd een beetje geschaamd voor zijn wat armoedige achtergrond. Hij wist donders goed dat dit nergens op sloeg. En toch was het zo. Helaas zat het bij hem dieper dan hem lief was.

Er was een periode geweest waarin hij er nog veel meer mee be- zig was. In die tijd moest en zou hij zich aan het arbeidersmilieu ontworstelen. Hij wilde voor een carrière kiezen waartegen men opzag, waartegen hij zelf opzag, waarmee hij succes kon hebben, ook financieel. Arts, advocaat, accountant, rechter. Nooit zou hij zich nog druk over zoiets triviaals als geld hoeven te maken. Hij had gedacht dat het ook zijn ouders trots zou maken. Dat zij hem ondanks hun beperkte middelen zo opgevoed hadden dat hij zijn kansen kon nemen.

Maar in de praktijk was alles anders gelopen. Hij was geen stu- diebol, niet op het niveau dat hij ambieerde. Hij had het wel ge- probeerd maar een rechtenstudie was niet voor hem weggelegd. Uiteindelijk viel het kwartje. Ja, hij kwam uit een arbeidersgezin, en ja, misschien was het niet wat hij had gehoopt, maar ook hij werkte liever met zijn handen. Hij wilde helemaal geen arts, ad- vocaat, accountant of rechter worden. Het moest een beroep wor- den waarin hij zich goed voelde, dat iets bijdroeg en waarmee hij zichzelf op een fatsoenlijke manier kon bedruipen. De gulden middenweg. Hij koos waar hij wel geschikt voor was en werd fysiotherapeut. Een gerespecteerd beroep, waar je ook hard voor moest leren, maar dat zeer praktisch van aard was.

Petra onderbrak zijn gedachten. ‘Misschien heb ik wat, ik zal het zo laten zien.’

Hans keek naar haar rug en zag op het bureau hun trouwfoto

staan. Deze Amersfoortse jongen was toch maar mooi met het mooiste meisje van Soest getrouwd! En hij kon haar onderhouden. Hoewel dit nu erg ouderwets klonk, was het voor hem destijds heel belangrijk geweest. Nadat hij zijn studie fysiotherapie had afgerond, had hij een baan in het naburige Baarn gevonden. Dat Petra financieel prima voor zichzelf kon zorgen, deed er op dat moment niet toe. En toen kwam het magische moment waarop hij zelf vader werd en Niels voor de eerste keer in zijn armen had gehouden. Ze waren vrij snel nog voor een tweede kind gegaan, maar na twee miskramen en zijn toetreding tot de maatschap van de praktijk hadden ze besloten er geen druk meer op te leggen en waren ze het erover eens geworden dat één kind ook prima was. Petra opende een modewinkel in Amersfoort en ze waren van hun driekamerflat in die stad naar een koopwoning in Baarn verhuisd. Alleen het beestje ontbrak nog aan hun mooie plaatje, maar Hans was ontzettend blij met hun huidige leven. Niels was wel over een hond begonnen, maar Hans vond hem nog wat jong om ervoor te zorgen en hij en Petra hadden ook de tijd niet om dat op zich te nemen. Na de zomervakantie zouden ze hier een oplossing voor vinden, maar voorlopig hielden ze Niels in het ongewisse; dan viel de teleurstelling mee als het ze niet zou lukken en zou de blijdschap des te groter zijn als ze het wel voor elkaar kregen. Eerst de vakantie regelen.

De afgelopen jaren hadden ze hun vakantie in mooie resorts doorgebracht. Pas nu vroeg hij zich af of Niels het ook wel zo geweldig had gevonden. Nu hij weer terugdacht aan zijn eigen vroegere vakanties, kon hij zich voorstellen dat Niels al die luxe niet nodig had om een fijne vakantie te hebben. Bovendien was het goed dat een kind zichzelf leerde te vermaken en er niet aan gewend raakte altijd vermaakt te worden. Gewoon de hele dag buiten spelen was eigenlijk het enige wat hij zelf als jongen zo fijn had gevonden. Een gevoel van vrijheid.

Natuurlijk had Niels het heus ook wel naar zijn zin gehad. Juist tijdens deze vakanties had Hans veel tijd met zijn zoon doorgebracht. De reactie van Niels tijdens het eten had waarschijnlijk niets met ontevredenheid over die vakanties te maken, maar het duurde niet lang meer voordat de puberteit zou komen en de invloed van leeftijdsgenoten zou steeds groter worden.

‘Hans, kom eens.’

Hij stond op, liep naar het bureau en ging achter Petra staan. De felle, vrolijke kleuren lichtten van het beeldscherm op. Het was de homepage van een resort. Zo te zien ergens in Italië.

‘La Regina di Garda,’ las Petra voor. ‘De Koningin van het Gardameer.’ Ze klikte op een van de vakjes rechts boven in het beeld. ‘Deze camping ligt pal aan het Gardameer, in de buurt van Verona en ruim honderd kilometer van Venetië. Daar wilden we altijd nog eens naartoe.’

Ze bekeken de plattegrond, faciliteiten en onderkomens. Naast de grote plekken waar je zelf je tent of caravan kon plaatsen, waren er ook al luxe huurtenten, stacaravans en bungalows. Toen Petra wat plaatjes van verschillende stacaravans liet zien, snoof Hans licht afkeurend.

‘Dat lijkt me niet de bedoeling. Niels wil op een camping in een tent.’

‘Misschien dat jij jezelf in de maling kunt nemen, schat. Maar mij niet. Het mogen dan luxe tenten zijn, een eigen douche of toilet is niet aan de orde. Zie jij jezelf al twee weken lang douchen en naar het toilet gaan in een gemeenschappelijke ruimte? Ik denk het niet, en datzelfde geldt overigens ook voor mij, hoor. Het lijkt me prima om het wat minder luxe te hebben, maar misschien moeten we niet te grote stappen nemen.’

‘Verwend nest,’ reageerde Hans quasi-verontwaardigd. ‘Dus?’

‘Een compromis,’ antwoordde Petra gedecideerd. ‘Als jij het ermee eens bent, boeken we op deze camping een stacaravan. Niels krijgt

er voor een deel zijn zin mee. Op een camping en niet in een bungalow of een hotel. Ons voordeel is de caravan met eigen douche en toilet.’

Hans legde zijn hand op die van haar, stuurde met de muis de cursor naar het icoontje van de plattegrond en klikte erop.

‘Ongelofelijk! Zo groot, het lijkt verdorie wel een stad.’

Petra knikte. ‘Ik had echt nooit gedacht dat er zulke gigantische campings bestonden.’

‘Zou Niels het wat vinden?’

‘Zeker weten.’

3

Juli

‘Kwart over drie,’ sprak Hans vergenoegd. ‘Dat noem ik nog eens op schema.’

Tweehonderd meter nadat ze op de snelweg de afslag naar Peschiera del Garda hadden genomen, zagen ze tussen de vrijstaande huizen en bomen flarden van het Gardameer.

‘Onze camping moet vlak bij dit dorpje liggen.’

Toen ze een rotonde naderden, wees Niels naar een bord langs de kant van de weg waarop een aantal namen onder elkaar stonden.

‘Daar!’ riep hij enthousiast. ‘Regina di Garda.’

Hans sloeg af en even later remde hij af voor de ingang van de camping en draaide de verharde oprit op. Een paar honderd meter verderop stopte hij naast een jongeman in een korte broek en een wit T-shirt waarop in zwarte letters STAFF REGINA DI GARDA stond. Petra had haar raampje nauwelijks geopend toen hij haar al op vriendelijke wijze in het Engels met een zware Italiaanse tongval uitlegde waar ze de auto moesten parkeren en konden inchecken. Na een korte wandeling vanaf de parkeerplaats liepen ze het kantoor binnen dat groter was dan het aanzicht van buitenaf deed vermoeden. Er waren twaalf aaneengeschakelde balies. Tien vrouwen en twee mannen, die dezelfde kleding droegen als de jongeman buiten, hielpen vakantiegangers op weg naar hun onderkomen voor de komende weken. Er stonden minstens dertig mensen voor hen, schatte Hans. Om zich heen hoorde hij Engels, Duits, Italiaans en Nederlands.

‘Komen de Rolling Stones soms naar Verona en houden ze hier

voorverkoop?’ mompelde hij spottend. ‘Hadden we onze slaapzakken maar meegenomen.’

Niels keek hem met zijn grote blauwe ogen niet-begrijpend aan.

‘Ach, laat ook maar,’ reageerde Hans. Hoewel de drukte en de omvang van deze camping hem een beetje benauwden, vond hij het ook een goed teken dat die zo populair was. De baliemedewerkers verstonden hun vak. Ze bleven vriendelijk en werkten snel. Binnen een halfuur stonden ze voor een jongedame van rond de twintig die volgens de badge op haar shirt Jennifer heette en naast Duits ook Italiaans en Engels sprak. Petra gaf haar de voucher en niet veel later waren ze ingecheckt.

‘Uw mobile home ligt aan de Bardolino nummer 27. U kunt de auto op de plek zelf parkeren.’ Met haar nagel tikte ze op een plattegrond die voor haar lag.

Ze gaf hem samen met de sleutel en drie blauwe polsbandjes aan Petra en wenste hen een prettige vakantie.

Toen ze weer in de auto zaten zei Hans: ‘Zonder plattegrond zou je je hier helemaal gek zoeken.’ Hij gaf de kaart aan Petra en wees de plek aan waar hun stacaravan stond. Ze reden de parkeerplaats af en het park binnen.

‘Dit is de Corso Copenhagen,’ zei Petra terwijl ze afwisselend naar de plattegrond en de omgeving keek. ‘Op dit stuk staan alleen tenten.’ Ze knikte. ‘Rechtdoor blijven rijden tot de kruising met de Viale Bruxelles. Dan rechtsaf en de derde straat links is de Bardolino... Het lijkt inderdaad wel een stad, maar dan heel geordend. Het is alsof ze er een liniaal langs hebben gelegd, geen bocht of weggetje zonder naam te bekennen.’

Hans sloeg op de kruising rechts af. ‘Als iemand ooit beweert dat Italianen chaoten zijn, sla ik hem persoonlijk met deze plattegrond om zijn oren.’

Petra grijnsde. Zijn enthousiasme beviel haar. Ondanks zijn goede bedoelingen vooraf, had ze toch haar twijfels gehad over zijn reac-

tie als ze eenmaal op deze camping waren aangekomen. Gelukkig bleken de foto's op internet een waarheidsgetrouwe weergave van de werkelijkheid. Dit park kon je niet vergelijken met de campings die zij en Hans in hun kinderjaren hadden bezocht. Ze hoopte dat ze niet te vroeg had gejuicht.

'Bardolino,' las Hans van een straatnaambordje. 'Hier is het, op naar nummer 27.' Stapvoets reed hij verder en stopte bij de derde caravan aan zijn linkerhand. Ze stapten uit en Petra opende de deur van hun vakantiewoning. Na een snelle inspectie van het zitgedeelte, het toilet en de douches, legde Hans zijn hand op de schouder van Niels en trok een tevreden gezicht.

'Dat ziet er keurig uit, nietwaar? Hier hebben we meer ruimte en luxe dan in een tent en het is knusser dan een bungalow of hotelkamer.' Petra wist niet of hij het meende, maar zelf was ze aangenaam verrast.

Hans en Niels liepen naar de auto en pakten er twee koffers uit.

'Waar wil je dat we ze neerzetten, schat?'

Petra knikte naar de ingang van hun slaapvertrek.

'Leg ze maar op het bed neer. Dan kan ik ze zo op mijn gemak uitpakken.'

Niels keek haar met smekende ogen aan.

'Mag ik mijn zwembroek al pakken, mam? Ik heb 't zo warm en wil graag naar het zwembad.'

Ze streek met haar hand door zijn blonde haren. 'Dat moet je aan papa vragen, want hij moet met je mee en ik weet niet of hij daar nu al zin in heeft.'

Hans knikte gemoedelijk. 'Ik vind het prima, maar... moet ik je niet eerst even helpen met het uitpakken van die koffers?'

Petra schudde haar hoofd en ritste beide koffers open. Even later hield ze triomfantelijk twee zwembroeken omhoog.

'Aantrekken en wegwezen,' sprak ze quasi-streng.

'Yes!' Niels begon zich meteen om te kleden.

4

Ze zaten in de schaduw onder de luifel van de caravan. Het was even over negenen, het was onbewolkt en het beloofde een prachtige, warme dag te worden. Nadat ze de vorige avond in een restaurant hadden gegeten, waren ze net voor sluitingstijd de supermarkt binnengeglijpt voor de eerste, noodzakelijke boodschappen. Moe van de reis waren ze om halfelf gaan slapen. Uitgerust en goedgehumeurd zaten ze nu aan hun eerste ontbijt op camping Regina di Garda.

‘Als God in Italië,’ zei Hans terwijl hij zijn blik over het pad liet glijden. ‘Zijn wij zo vroeg op, of ontbijt de meerderheid binnen?’ Petra haalde haar schouders op. Haar aandacht was vooral gericht op Niels die een cracker met jam smeerde. Hij gebruikte er zoveel van, dat de jam over de cracker gutste en op de grond dreigde te vallen.

‘Kijk eens uit, Niels. Ik wil geen mieren.’

Niels likte de overtollige jam van zijn cracker en nam een hap. Hans bleef om zich heen kijken. In hun ‘straat’ stonden in totaal twaalf caravans en op slechts twee terrasjes werd ontbeten. Op dat moment ging de deur open van een caravan die schuin tegenover hen stond. Een jongen van ongeveer dezelfde leeftijd als Niels stapte naar buiten. Hij had rood stekeltjeshaar en een spits gezicht. Hij was enkel gekleed in een zwembroek en droeg een kleine rugzak. Met een snel handgebaar opende hij het slot van de fiets die naast de caravan stond. Hij stapte op en reed hun kant op. Toen hij langs hun caravan reed, keek hij hen vanuit zijn

ooghoeken aan. Hij was nieuwsgierig, maar verlegen.

‘Goedemorgen,’ groette Petra.

‘Hallo,’ antwoordde de jongen vluchtig en hij reed verder.

Na het ontbijt gingen ze gezamenlijk naar het zwembad. Net voor ze daar aankwamen, liepen ze langs een fietsenrek waar tientallen fietsen stonden.

‘Huurfietsen,’ zei Petra.

‘Dat wil ik ook,’ zei Niels.

‘We kijken straks wel.’

Ze liepen een stenen trap van vijf treden op en hadden goed uitzicht op een zwembad met de afmetingen van een instructiebad waarin voornamelijk volwassenen zwommen.

‘Er zijn hier twee zwembaden!’ zei Niels enthousiast. ‘Dit is het bad om baantjes te trekken en je moet een badmuts op.’ Niels wees schuin naar links. ‘En daar is het grote bad. Daar kunnen we wel in spelen.’

Na een korte wandeling langs een buitenbar en automatische douches bereikten ze het bad dat in de vorm van een hart was aangelegd. Hoewel het minstens vier keer zo groot was als het andere bad, pilde het uit van de mensen.

Petra keek over het terras, waar de ligbedden stonden. Voor zover ze kon zien waren ze allemaal bezet.

‘Ik ga terug naar dat andere bad, daar waren nog vrije ligbedden.’

‘De laatste die erin ligt is een sukkel,’ grijnsde Niels en hij sprong het water in.

Petra gaf de bal aan Hans. ‘Nou, sukkel. Ik zie je straks.’

Hij gaf haar een dikke knipoog en sprong Niels achterna. Ze gooiden de bal over en even later zag Hans in de menigte het Nederlandse jochie dat eerder die ochtend op zijn fiets was langsgekomen.

‘Hé, makker!’ Met een brede boog gooide hij de bal naar het ventje dat hem keurig opving.

‘Ik ben met mijn vriendjes aan het spelen,’ riep de jongen nadat hij de bal naar Niels had geworpen.

‘Dan doen die toch gewoon mee?!’

De jongen keerde zich naar zijn twee vrienden en even later kwamen ze dichterbij zodat ze de bal konden rondspelen. Ineens klonk er een harde zoem. Toen het geluid wegstierf, haastten veel gasten, onder wie de Nederlandse jongen en zijn twee vrienden, zich naar de zwembadrand en klommen het zwembad uit.

‘Wat is er aan de hand?’ wilde Hans weten.

‘Zwemwedstrijden in het andere bad,’ antwoordde de jongen en hij ging op zoek naar zijn rugzak. Omdat Niels er wat verloren bij stond, besloot Hans met hem de vertrekkende meute te volgen.

‘Dit is Thijs,’ zei Hans tegen Petra. ‘En hij komt uit Leerdam.’ Tijdens de wandeling naar het andere bad had hij een paar woorden met de jongen gewisseld. Op het eerste gezicht leek het hem een aardige knul. Thijs knikte beleefd naar Petra, die rechttop was gaan zitten.

‘Hallo, Thijs, heb je het naar je zin?’

‘Ik heb het hier altijd naar mijn zin,’ antwoordde Thijs. Hij keek verlegen langs haar heen.

‘Dus je bent hier al vaker geweest?’

‘Al tig keer. Wij komen hier elke zomer.’

‘En je vrienden?’ wilde Hans weten. ‘Zijn die hier ook al vaker geweest, of is het voor hen net als voor ons ook de eerste keer?’

Thijs knikte naar het blonde jochie met sproeten dat naast hem stond. ‘Conor wel, hij is hier vaker geweest. Hoeveel keer weet ik niet, best wel veel. Hij komt uit Ierland.’

Conor keek op toen hij zijn naam hoorde. Hij begreep waarschijnlijk niets van het Nederlands en glimlachte dunnetjes.

‘En Mats komt uit Duitsland. Hij was hier vorig jaar ook.’

De Duitse jongen had donkerblond haar en was een paar kilo te zwaar. Evenals Conor grijnsde hij schaapachtig voor zich uit.

Thijs haalde een badmuts en een zwembriljetje uit zijn rugzak. De anderen volgden direct zijn voorbeeld.

‘Kom op, Niels,’ zei Hans enthousiast. ‘Pak je spullen en laat ze maar eens zien hoe hard je kunt zwemmen.’

Niels schudde z’n hoofd. ‘Ik heb geen zin.’

‘Ach, doe niet zo flauw, man.’

‘Nee, ik wil eerst kijken.’

Voordat Hans nog verder aan kon dringen, greep Petra in.

‘Laat hem toch. Hij wil eerst even kijken. Niet meteen dat competitieve gedoe, alsjeblieft.’

‘Oké, laten we maar gaan kijken wie de rapste van het hele spul is.’

Hans knikte in de richting van een jongen die kampte met serieus overgewicht. ‘Ik zet mijn geld op hem.’

Niels moest lachen en Petra schudde haar hoofd.

‘Dat is niet leuk, maar zielig. Wat zal dat kereltje het zwaar hebben in deze hitte.’

‘Zwaar is ie zeker,’ antwoordde Hans.

Later die ochtend zagen ze Thijs met gemak de wedstrijd in zijn leeftijdscategorie winnen. Conor en Mats eindigden samen met het veel te dikke kind in de achterhoede.

5

Hans zuchtte voldaan. ‘Wat een fantastische lasagne. Zo goed heb ik hem in Nederland nog nooit gehad.’

‘Ja, mijn cannelloni is ook heerlijk. Koken kunnen ze hier als geen ander, maar ik denk dat de omgeving ook veel doet,’ antwoordde Petra.

Hans knikte instemmend. ‘Klopt. Het is bijna idyllisch.’

Na het eten liepen ze naar de huurfietsen die ze naast een hek hadden gezet.

‘Jouw pizza was toch ook lekker?’

‘Ja, hoor.’ Niels was geen liefhebber van de Italiaanse keuken. Op z’n tijd een pizza ging nog wel, maar daar hield het mee op.

Ze stapten op hun fietsen en reden langs het Gardameer terug naar de camping. Het liep inmiddels tegen halfnegen en na een middag waarin ze veel indrukken hadden opgedaan, was het tijd voor een douche en een avond waarop ze van al hun inspanningen konden bijkomen.

‘Kijk,’ riep Hans half over zijn schouder. ‘Ze trekken de waterfietsen op de kant. Je kunt zo’n ding dus tot een uur of halfacht huren.’

‘Wanneer gaan wij dat doen?’ vroeg Niels. Ze fietsten achter elkaar. Het pad langs het meer was breed genoeg om naast elkaar te fietsen, maar het grote aantal voetgangers en andere fietsers verhinderde dit.

‘Misschien overmorgen,’ zei Petra. ‘Alles op z’n tijd. Je wilt ook nog naar dat waterpark, wij willen Venetië zien en er staat ook nog een tripje naar Sirmione op het programma.’

‘Dat is toch dat beroemde schiereiland waar je niet met de auto kunt komen?’ vroeg Hans.

‘Ja, het is een landtong die vier kilometer het meer in steekt. Je kunt het langgerekte dorpje alleen bereiken over de ophaalbrug van het kasteel. Naast het kasteel ligt een prachtige kerk die de hele dag is geopend. Ik heb foto’s van Sirmione gezien en het lijkt mij een hele belevenis om daar te gaan kijken.’

‘Lang leve internet,’ grijnsde Hans.

Niels kreunde afkeurend. Een trip naar Venetië zag hij niet zitten, het leek hem oersaai. Ook kastelen en kerken waren volgens hem stoffige bezienswaardigheden voor oude mensen. Hij werd snel afgeleid toen hij het attractiepark zag dat schuin voor hem lag. Hij wees naar een van de torens die hoog boven het heuvelachtige landschap uitkwamen.

‘Kijk eens wat een hoge glijbaan!’

Terwijl Niels alles wat hij van deze afstand kon onderscheiden opsomde, genoot Hans van het enthousiasme van zijn zoon. Petra draaide zich lachend naar hem toe. De vakantie kon nu al niet meer stuk.

Iets over negenen kwamen ze in de buurt van de achteringang van de camping. Ze minderden vaart voor een groepje jongeren dat op het punt stond een restaurant binnen te gaan dat pal aan de oever van het Gardameer lag. In datzelfde restaurant, dat eigenlijk een uitgebouwde snackbar met een groot terras was, hadden zij vanmiddag geluncht.

‘Heeft er nog iemand zin in een frikadel speciaal?’ zei Hans lacherig. In tegenstelling tot vanmiddag hield Niels zijn mond. Bij de ingang van Regina di Garda stapten ze af. Tussen de hordes vakantiegangers die een stukje langs het Gardameer wilden gaan wandelen of daar juist van terugkeerden, liepen ze met de fiets aan hun hand de camping op. Ze passeerden een bewaker voor wie ze hun arm met het polsbandje omhooghielden.

‘Eerst een douche,’ zei Hans toen ze bij hun caravan waren.

‘Ik ga eerst,’ zei Niels en hij zette zijn fiets onder de luifel.

‘Dacht het niet, heren.’ Petra deed haar fiets op slot en opende de deur van de caravan.

‘Dames gaan voor, jongen,’ zei Hans. ‘Wen daar maar vast aan.’

Hij nam net als zijn zoon op een van de klapstoeltjes plaats en legde zijn handen op het tafeltje dat hierdoor licht wankelde. ‘Wat gaan we straks doen?’

‘Kaarten.’

Voordat Hans de kans kreeg hierop te reageren, werd de aandacht van zijn zoon volledig in beslag genomen door twee jongens die op hun huurfiets langs kwamen rijden. Ze stopten voor de caravan van Thijs.

‘Zijn dat niet...?’

‘Conor en Mats,’ vulde Niels aan. ‘Ze komen Thijs halen.’

Hans knikte. Tijdens de pauzes van de zwemwedstrijden hadden de jongens onderling volop staan praten.

De deur van de caravan ging open en Thijs kwam naar buiten. Toen hij op zijn fiets stapte, kwamen zijn ouders het caravantrapje af. Ze zeiden iets tegen Thijs wat hij niet kon verstaan.

De drie jongens stopten voor hun caravan en zeiden gedag. Thijs keek Niels lachend aan. ‘Ga je mee?’

Niels keek vragend naar zijn vader.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ wilde Hans weten.

‘Gewoon over de camping. Er is vanavond halve finale van het kindersongfestival. In de pauze doen we spelletjes in het hol.’

‘Het hol?’ vroeg Hans.

‘Het hok waar alle spelletjes zijn,’ verduidelijkte Thijs.

‘Tof,’ zei Niels. ‘Mag ik ook, pap?’

‘Misschien morgen. Ik wil dit eerst met je moeder bespreken.’

Niels slaakte een diepe zucht van teleurstelling en ergernis. Hij keek zijn nieuwe vrienden even vluchtig aan. Thijs schatte de situ-

atie goed in, zei gedag en fietste weg. Conor en Mats reden achter hem aan. Hoewel ze geen Nederlands verstonden, hadden ze de strekking van het gesprek wel begrepen.

Toen Petra even later naar buiten kwam, trof ze een mukkende Niels en een wat opgelaten Hans aan.

‘Ga jij maar eerst douchen,’ zei Hans.

‘Ik heb geen zin meer,’ antwoordde Niels en hij bleef nors voor zich uit kijken.

‘Dan heb ik straks ook geen zin om met jou te kaarten.’

Niels koos eieren voor zijn geld, al ging dit niet van harte. Hij stond op en liep met een zuur gezicht de caravan binnen. Petra keek haar man vragend aan.

‘Ik leg het je zo wel uit. Ben zo terug.’

Hij stond op en liep naar de caravan van Thijs. ‘Hallo, ik ben Hans Kolwijn. Wij hebben vanochtend al met uw zoon Thijs kennisgemaakt.’

De vader van Thijs zat op een klapstoeltje. Hij had een normaal, enigszins gezet postuur en rood haar. Hij droeg een lichtblauw overhemd met korte mouwen en een trainingsbroek. Op het tafeltje naast hem stond een flesje bier. Hij schudde de uitgestoken hand van Hans.

‘Berry Heuting, de vader van Thijs. Hij knikte in de richting van de caravan waar een blonde vrouw in de deuropening verscheen. Ze droeg een mouwloos wit shirt en bijpassende shorts. ‘Da’s Marion, mijn vrouw.’

Hans schudde de vrouw ook de hand en kwam direct ter zake. ‘Thijs was daarnet even bij ons. Hij vertelde dat hij samen met zijn vriendjes een beetje over de camping ging rijden en of mijn zoon Niels mee mocht.’ Hij maakte een hulpeloos gebaar om zijn situatie te verduidelijken. ‘Ik werd hierdoor nogal overvallen. Mijn vrouw stond onder de douche, die jongens hadden haast en Niels wilde graag mee. Ik moest snel een beslissing nemen en

die werd me niet bepaald in dank afgenomen door mijn zoon.’
Berry grijnsde. ‘Daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Zolang je die apen maar hun zin geeft is alles koek en ei, maar o wee als je een keertje nee zegt. Dan is het huis te klein.’

‘Dat valt bij onze Thijs wel mee, hoor,’ meldde Marion vanuit de caravan.

Berry grinnikte spottend. ‘Tja, omdat hij altijd zijn zin krijgt.’ Hij nam een slok van zijn bier.

‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik kom hier eigenlijk om te vragen of jullie weten waar ze zijn en wat ze precies uitspoken.’

Berry haalde zijn schouders op. ‘Ze slenteren een beetje over de camping. Precies hetzelfde als wat jij en ik deden toen we jong waren.’

‘Vanavond gaan ze eerst naar het songfestival voor kinderen kijken,’ vulde Marion aan. ‘Daarna gaan ze naar het hol...’

‘Dat is de ruimte waar alle spelletjes zijn,’ reageerde Hans meteen.

‘Dat had ik al van Thijs gehoord. En hoe laat komen ze weer thuis?’

‘Rond een uur of elf,’ antwoordde Berry. ‘De ene dag begint het wat eerder en de dag daarop wat later. Daarin proberen we soepel te zijn. Wordt het te gek en vergeten ze de tijd, dan bel ik hem op zijn mobieltje.’

Hans wilde verder vragen, maar zag uit zijn ooghoek dat Niels weer buiten de caravan stond.

‘Mensen, hartelijk bedankt voor de info, maar ik moet er weer vandoor.’

‘Echt geen pilsje?’ vroeg Berry.

Hans wuifde het weg. ‘Misschien de volgende keer.’

‘Kom anders met je vrouw langs als Niels met die jongens mee-gaat,’ stelde Marion voor. ‘Dan drinken we samen een glaasje.’

Hans groette hen en liep terug naar de caravan waar Niels inmiddels samen met Petra op het terras was gaan zitten.

Niels keek hem argwanend aan. ‘Wat deed je daar?’

‘Gewoon een praatje, kolonel,’ antwoordde hij saluerend. ‘Waar zijn de kaarten, jij wilde toch spelen?’

‘Ik pak ze wel,’ zei Petra.

‘Goed, dan ga ik me snel douchen. Wat voor spelletje doen we eigenlijk?’

‘Toepen,’ besliste Niels.

‘Mooi, daar ben ik goed in.’ Hij wreef opzichtig in zijn handen. ‘Ik maak jullie straks finaal in.’

‘Dacht het niet,’ antwoordde Niels.

Tot zijn genoegen zag Hans dat er weer een voorzichtige glimlach op het gezicht van zijn zoon verscheen.

Suzanne Vermeer

De suite

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

© 2010 Suzanne Vermeer

Omslagbeeld

©Dreampictures

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2010 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 90 229 9708 6

NUR 305

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van fsc. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het fsc Mixed Sources label dragen. Voor dit boek is het fsc-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Tenerife, zomer 1996

1

‘Heb je nog geen heimwee naar het zuiden?’ vroeg Bencomo Roca in het Engels. Joyce boog zich naar voren en kustte hem zacht op zijn lippen. ‘Heimwee? Na al dat feesten voelt het snuiven van cultuur als een verademing.’

Bencomo grijnsde. ‘In het zuiden kun je van alles snuiven, behalve cultuur.’

Joyce lachte te hard om zijn grap, maar het kon haar niets schelen. Ze voelde zich geweldig. Terwijl de zon langzamerhand aan kracht begon te verliezen, zat ze samen met haar prille vakantieliefde op een terras met uitzicht op een prachtige basiliek en de uitgestrekte Atlantische Oceaan. Zijn eau de toilette, vermengd met de heerlijke etensluchten en de zilte geur van de zee, drong in haar neusgaten. Ze haalde diep adem en voelde zich gelukkig. Het kon niet beter.

Na zes dagen zon, strand, zwembad en stappen tot diep in de nacht was dit uitje een welkome afwisseling. De rust die in Candelaria heerste, kenden de zuidelijke toeristische plaatsjes niet. Natuurlijk waren ze naar Tenerife gekomen om overdag te luieren en ’s nachts uit te gaan. Maar na een kleine week gefeest te hebben was de lol daar toch een beetje van af. Hoewel het haar vooraf onwaarschijnlijk had geleken, werd je ook blasé van bakken in de zon, voortdurend flirten, dansen en drinken tot de dageraad zich aandienende. Hetzelfde gold voor Jessica, haar studiegenoot, met wie ze voor de eerste keer op vakantie was. Zij had eergisteren een jongen van het eiland ontmoet en was vandaag met hem afgereisd naar de hoofdstad Santa Cruz, even ten noorden van Candelaria. Joyce was benieuwd of Jessica’s date net zo goed verliep als die van haar. ‘Wat vind je van de standbeelden?’ vroeg Bencomo.

‘Indrukwekkend, levensecht. Als je lang naar ze kijkt krijg je het gevoel dat ze zomaar van hun sokkel kunnen afstappen en het plein op kunnen lopen.’

‘Dat zou wat zijn,’ antwoordde Bencomo. ‘Guanche-koningen die in deze moderne tijd eens flink huis zouden houden.’

‘Waren ze dan zo gewelddadig?’ Ze wist weinig tot niets van de historie van de Canarische Eilanden en de teksten op een aparte zuil waren in het Spaans, waarvan ze slechts enkele woordjes machtig was. Bencomo haalde zijn schouders op.

‘Dat viel wel mee. De oorspronkelijke bewoners van de Canarische Eilanden, de Guanches, stonden niet bekend om hun agressie of veroveringsdrang. Met hun beperkte middelen waren ze hoofdzakelijk bezig om te overleven. Volgens de geschiedenisboeken was mijn naamgenoot koning Bencomo een vredelievend mens, die streed voor samenhorigheidsgevoel tussen de eilandbewoners. Daar moet je nu eens mee komen. De onderlinge strijd tussen de bewoners van Tenerife en Gran Canaria is nog nooit zo hevig geweest.’

Joyce glimlachte en knikte terwijl ze naar de koningen bleef kijken. In de korte tijd dat ze op dit eiland verbleef, was het haar opgevallen dat de bevolking van Gran Canaria hier op Tenerife niet bepaald populair was. Waarom was haar onduidelijk. Ze had er ook niet naar gevraagd; eigenlijk had het haar niet echt geïnteresseerd. Nu, na een week alleen maar slap geouwehoerd te hebben, wilde ze wel weer eens een gesprek voeren dat een beetje zinnig was. En vooruit, het gezelschap van deze aantrekkelijke man deed ook wonderen voor haar plotselinge interesse in deze geschiedenis. Bencomo schatte haar oogopslag goed in en vertelde verder. ‘Ik overdrijf een beetje. Het is over en weer een beetje pesten. Rivaliteit tussen burens. Politieke kwesties. Beide eilanden vinden zichzelf het belangrijkste in deze regio, waardoor er soms wrevel ontstaat. Vaak is het heel kinderachtig. Mijn vader kan er urenlang over vertellen, hij is politiek journalist en zit dus dicht bij het vuur. Ach, waar hebben we het over? Eilandpolitiek... volgens mij doe ik mijn uiterste best om jou te vervelen.’

Joyce schudde haar hoofd. Het laatste wat ze nu deed was zich vervelen. Bencomo kon boeiend vertellen en had een prettige, relaxte uitstraling. Zelfverzekerd, maar niet arrogant. Knap, maar niet ijdel. Intelligent, maar geen blaaskaak. In bijna alles verschilde hij van de oppervlakkige mannen die ze de tijdens haar vakantie had ontmoet.

‘Ik heb het echt heel erg naar mijn zin,’ antwoordde ze. ‘Jij treedt dus in de voetsporen van je vader?’

Bencomo glimlachte en keek haar waardierend aan. ‘Ja en nee. Ik ben een beginnend journalist die zich probeert te specialiseren in kunst. Mijn vader is een ervaren hoofdredacteur die binnen zijn vakgebied zijn sporen heeft verdiend.’

Ze kenden elkaar pas twee dagen en tijdens hun ontmoeting in een stampvolle discotheek, en op het strand de dag erna, was er weinig van praten gekomen. Hij was met een groep van vijf vrienden naar het zuiden gereden om daar een lang weekend plezier te maken. Toen hij Joyce eenmaal had gezien kon hij zijn ogen niet meer van haar afhouden. Een prachtige donkerblonde vrouw die, in tegenstelling tot de meeste vrouwelijke toeristen, nog een soort klasse uitstraalde. Er was meteen een klik, een soort band, tussen hen. Tijdens een van de spaarzame momenten dat ze niet omringd waren door anderen, had hij voorgesteld om haar wat meer van het eiland te laten zien. Tot zijn genoegen had zij hier enthousiast op gereageerd.

Hij rekende af en pakte haar hand. Ze staken het plein over in de richting van de trappen naar het strand. Toen ze langs de standbeelden liepen, knikte Joyce naar het eerste standbeeld in de rij van negen. ‘Acaymo.’

‘Heel goed,’ beaamde hij en hij hield even zijn pas in.

‘Adjona,’ was Joyce’ onmiddellijke reactie.

‘Je verbaast me.’

‘En het vierde standbeeld is Bencomo, van de rest ben ik de naam vergeten,’ zei ze snel en een beetje verontschuldigend.

Bencomo bleef staan en begon te lachen. ‘Drie van de negen,’ sprak hij zonder een greintje sarcasme. ‘Niet gek voor een toekomstige hoteldirectrice.’

Nu was Joyce aangenaam verrast. Zo lang hadden ze het tijdens de autorit vanuit het zuiden naar hier niet over haar achtergrond en ambities gehad. Het overgrote deel van de reis had hij verteld over de bezienswaardigheden van het eiland en haar gewezen op typisch Canarische huizen en gebouwen die ze vanaf de snelweg konden zien liggen.

‘De derde koning is Anaterve, dan komt Bencomo. Vervolgens Beneharo, Pelicar, Pelinor, Romen en Tegueste.’ Hij sprak de namen snel en nonchalant uit en keek naar de basiliek.

‘Daar heb ik heel wat uurtjes doorgebracht.’

‘Laat zien.’ Joyce trok hem mee naar de ingang van de basiliek.

‘Heb je nog niet genoeg van mijn geschiedenislessen?’ vroeg hij geamuseerd.

‘Ik wil je beter leren kennen, dus ik wil ook weten waarom je hier zoveel tijd hebt doorgebracht.’ Ze was van huis uit niet gelovig en had in haar leven weinig kerken bezocht. Ze herinnerde zich vooral een uitstapje naar Venetië, waar ze als meisje van tien met haar ouders een kathedraal had bezocht. Het was niet zozeer de enorme kerk, als wel het gouden boek dat ingelegd was met talloze fonkelende edelstenen dat haar het meest was bijgebleven. Direct bij binnenkomst van de basiliek van Candelaria maakte een bijna nederig gevoel zich van haar meester. Tussen de pracht en praal van de schitterende glas-in-loodramen, de groteske schilderijen uit de veertiende, vijftiende en zestiende eeuw, de zilveren kansel met daarop gouden kandelaars en de contradictie van de kale kapelletjes en houten banken met afgebladderde verf, voelde ze zich klein, op een prettige manier. Ze kon zich voorstellen dat Bencomo hier graag kwam. ‘Dus de basiliek is een van je favoriete plekken?’ Het was meer een constatering dan een vraag.

‘Niet echt. Ik was misdienaar, het moest van mijn vader.’

Voordat Joyce de kans kreeg hierop te reageren, liep hij snel de basiliek uit. Ze liepen over het plein tussen de bronzen krijgsheren Pelinor en Romen naar een trap die naar het strand leidde.

‘Zin in een wandeling?’ vroeg Bencomo.

Ze knikte. Op dat moment had de tweeëntwintigjarige Joyce Nieuw-

poort, die sinds enkele weken afgestudeerd was aan de internationale hogere hotelschool in Scheveningen, geen flauw idee dat de ontmoeting met deze knappe Spaanse man bepalend zou zijn voor de rest van haar leven.

Zomer 2003

2

Joyce liep op haar tenen naar de keuken. Voorzichtig opende ze de deur van de ijskast en haalde er boter en ham uit. Ze pakte uit een keukenkast een papieren zakje met twee harde broodjes erin en uit een la haalde ze een mes tevoorschijn. Het diner kon beginnen, dacht ze zonder enig sarcasme of zelfmedelijden. Vandaag was namelijk een bijzondere dag. Vandaag had zich een mogelijkheid voorgedaan voor het begin van haar zo hartstochtelijk gewenste carrièrevlucht.

Nog steeds op haar hoede om zo weinig mogelijk geluid te maken, liep ze met haar eenvoudige maaltijd naar de woonkamer. Jason was vijf en sliep licht. Helemaal als zijn vader niet thuis was, wat regelmatig voorkwam. Dan las ze hem verhaaltjes voor uit een boek of verzong ze er ter plekke eentje. Als zijn oogleden eindelijk zwaar begonnen te worden en hij het gevecht tegen de slaap verloor, bleef ze nog even bij hem zitten. In de loop der jaren had ze geleerd dat haar zoon een ingebouwde radar had waarmee hij feilloos kon peilen waar zij zich bevond. Als ze vertrok terwijl hij nog sluimerde, was de kans zeer groot dat hij wakker werd en dat ze weer van voor af aan kon beginnen. Daarom nam ze geen enkel risico en verliet zijn slaapkamer pas als ze zeker wist dat hij sliep.

Ze keek op haar horloge. Uiterlijk halfacht, had hij haar vanmorgen gezegd en zijn zoon beloofd. Het liep inmiddels tegen negenen. Dit was de derde keer deze week dat hij zich niet aan zijn afspraken hield. Een irritante eigenschap waarmee zij inmiddels met moeite had leren leven, maar tegenover hun zoon vond ze het stijlloos, misschien zelfs onverantwoordelijk. Ze slikte een stuk van haar belegde brood door en dwong zichzelf rustig te blijven. Niet vanavond, Joyce. Dit is te belangrijk voor je om het door een ruzie te laten verpesten. Wacht tot hij thuis is en blijf vooral

kalm. Ook als hij heeft gedronken, wat ongetwijfeld het geval zal zijn. Tegen halfelf hoorde ze hoe de buitendeur werd geopend. Even later kwam Bencomo de kamer binnen. Hij knikte afwezig in haar richting, zei ‘Hallo’ en liep door naar de keuken. Geen kus. Met gekromde tenen luisterde ze naar de herrie die hij produceerde tijdens het smeren van een broodje. Gelukkig werd Jason er niet wakker van. Een jengelend kind was het laatste wat ze vanavond kon gebruiken. Het zou al een hele toer worden om Bencomo te overtuigen van haar plannen. Met het gesmeerde broodje ging hij op de bank zitten en hij pakte de afstandsbediening.

‘Wacht even,’ zei Joyce gehaast. ‘Ik wil eerst met je praten.’

Nonchalant haalde hij zijn schouders op. Ze waren ruim zes jaar getrouwd en na de geboorte van Jason was het geleidelijk bergafwaarts gegaan met hun huwelijk. Hij was niet meer de hartstochtelijke canario voor wie zij was gevallen. Niet meer de gevoelige, sympathieke en romantische man die haar had doen besluiten uit Nederland te vertrekken. Er was een soort onvrede in zijn leven geslopen die maar niet op te lossen viel. Hij wilde er ook nooit over praten. Het enige wat nauwelijks aan hem was veranderd was zijn uiterlijk. Hij was nog steeds een van de knapste mannen die ze ooit had ontmoet.

‘Het interview liep wat uit,’ mompelde hij met duidelijke tegenzin. ‘Een Engelse rockband met drie vrije dagen tussen twee optredens.’ Met zijn hand maakte hij een drinkgebaar. ‘Dan weet je het wel.’

Joyce knikte begrijpend. Ze wist het inderdaad wel. De dranklucht, die sinds zijn binnenkomst in het appartement hing, vertelde het verhaal al. Meestal waren de geïnterviewden musici, auteurs en kunstenaars, die gemakkelijker spraken als ze een glaasje op hadden. Waarom hij het dan niet bij water kon houden...

Een beetje nerveus schraapte Joyce haar keel. Dit werd lastig, wist ze. Maar ze was vastbesloten om door te zetten. Ditmaal zou ze geen concessies doen. Voor de verandering was ze bereid heel ver te gaan om haar zin te krijgen.

‘Het gaat over mijn werk,’ begon ze voorzichtig. ‘Ik heb vandaag in

Puerto de la Cruz geluncht met Sergio Gonzalez, de regionaal directeur van de HV-keten.'

Bencomo fronste direct zijn wenkbrauwen.

'De HV-keten? Dat staat toch voor Hermanos Vega? Hebben die niet een hotel in het zuiden?' Hij keek haar vragend aan. 'Waar was het ook alweer?'

'Playa de las Américas.'

'Precies, hotel La Palmera. Een afzichtelijk log gebouw waarin ze toeristen proppen. Vooral Engelsen.'

Nu haalde Joyce haar schouders op.

'Zo lelijk is La Palmera nou ook weer niet. We praten wel over vier sterren, hoor. Daar komt bij dat de 21 aangrenzende bungalows ultramodern zijn ingericht en absoluut iets extra's aan het complex toevoegen.' Bencomo grijnsde vals. Joyce wist wat die grijns betekende. Als hij zo glimlachte was hij aangeschoten en kon hij onredelijk fel worden. 'Je praat als een gladde HV-manager in plaats van als een receptionist van hotel Bahia Felipe in Puerto de la Cruz. Wat had die Gonzalez...'

'Front manager,' interrumpeerde ze. 'Oftewel hoofd van de receptie. De tijd als receptionist ligt achter me en daar heb ik keihard voor gewerkt.' Ze begon Bencomo's denigrerende opmerkingen over haar werk zat te worden. Om de goede vrede te bewaren had ze al zoveel commentaar van hem moeten slikken.

'Oké, mevrouw de front manager,' vervolgde hij op zijn irritante toontje. 'Wat had de Grote Gonzalez tijdens die lunch te melden? Wordt er in Puerto de la Cruz soms weer zo'n kolos uit de grond gestampt? Lijkt mij geen probleem, tenslotte hebben we op dat stukje van het eiland genoeg groen. Maar niet heus.' Hij grinnikte om zijn eigen grap.

'Hij heeft me een baan als operation manager aangeboden in hotel La Palmera,' antwoordde Joyce. Het was haar snel duidelijk geworden dat het geen zin had om subtiel tot de kern van de zaak te komen. Ze was er klaar voor haar standpunten te verdedigen.

Bencomo keek haar verbaasd aan, en glimlachte toen dunnetjes. Hij schudde meewarig met zijn hoofd en pakte de afstandsbediening.

‘La Palmera ligt aan de boulevard van Playa de las Américas. Da’s hartje zuiden, vanaf hier minstens een uur rijden.’ Hij drukte met een beweging waaruit vooral verveling sprak op een knop. Het beeldscherm kwam tot leven.

‘Onbespreekbaar. Ik neem aan dat het een korte lunch was, toch?’

Joyce schudde haar hoofd.

‘We hebben het over mijn taakomschrijving gehad en, dat is eigenlijk het belangrijkste, uitgebreid over mijn doorgroeimogelijkheden.’

Ze zag zijn gezicht betrekken en besloot hem geen kans op een reactie te geven.

‘Zoals je weet trekken de ketens onderling mensen bij elkaar weg. Vooral in het middenkader. Geschoold personeel met de potentie en ambitie om door te groeien naar het hogere kader.’

Bencomo keek haar geringschattend aan. ‘Dus die Gonzalez zag wel potentie in jou. Operation manager, zo, zo. En wat is de volgende stap? Privésecretaresse soms? Zou het niet zo kunnen zijn dat hij een heel andere definitie voor het woord “potentie” heeft?’

Het liefst had Joyce zich omgedraaid en was ze weggelopen. Ze hield zich echter in en gaf hem met een strak gezicht antwoord.

‘Over twee jaar gaat de zittende directeur van La Palmera met pensioen. Nadat ik ervaring heb opgedaan als operation manager volg ik hem op.’ Bencomo keek haar verbouwereerd aan. Blijkbaar was dit antwoord een klap in zijn gezicht. Zijn neusvleugels begonnen te trillen. De aderen in zijn hals zetten op en klopten een wild ritme. Hij wees met zijn vinger bezwerend in haar richting.

‘Dat kun je dus echt vergeten, mevrouwetje de carrièrejaagster. Werken in het zuiden is geen optie. Dat is onmogelijk te combineren met het gezin!’

‘Onzin!’ pareerde Joyce. ‘Het gaat nu toch ook goed? Het enige wat ik moet doen is naschoolse opvang voor Jason regelen. Wat is een uurtje reistijd nou?!’

‘Opvang voor Jason regelen,’ imiteerde hij met een overdreven hoog stemmetje. ‘Ik dacht het niet,’ ging hij op normale toon verder. ‘Vanaf

het begin ben ik erop tegen geweest dat jij ging werken. Een moeder hoort thuis te zijn om voor haar kind te zorgen.' Hij maakte een weids gebaar met zijn arm. 'Ik kan je tientallen voorbeelden geven van kinderen die ontspoord zijn omdat hun moeders zo nodig moesten werken. Op een bepaald moment in hun carrière moeten ze keuzes maken en dan schieten de kinderen erbij in. Ik ben al veel te lang met deze onzin meegegaan, Joyce. Ditmaal trek ik echter een lijn. Het gebeurt niet en daarmee basta!'

Uit ervaring wist Joyce dat deze discussie op niets zou uitlopen. Bencomo had zijn standpunt ingenomen en was op dit moment doof voor haar argumenten. Misschien was het beter om het nu te laten rusten en er morgen weer over te beginnen. Tenslotte had ze drie jaar geleden ook op die manier haar zin gekregen. Jason was toen twee en tot dat moment had ze thuis gezeten. In eerste instantie was Bencomo er fel tegen geweest dat ze een baan in hotel Bahia Felipe nam. Uiteindelijk ging hij na urenlange praat sessies overstag. Hij voerde altijd dat conservatieve standpunt aan dat een moeder thuis voor haar kinderen moest zorgen en dat had haar in het begin geschokt. Nu begon ze in te zien dat er misschien meer achter stak. Het leek wel of hij haar het succes niet gunde, alsof hij het door de onvrede over zijn eigen leven niet kon aanzien dat anderen zich wel ontwikkelden. Had hij soms meer van zichzelf verwacht? Of zijn vader? Waarom zat hij zo vastgeroest in zijn denkpatronen? Was het toch ook een cultuurverschil? De keren dat ze door had gevraagd waren op knallende ruzies uitgelopen, dus had ze maar een andere tactiek bedacht. Joyce slaakte een diepe zucht en liep naar de keuken. Ze wilde Bencomo het gevoel geven dat ze zich bij zijn beslissing had neergelegd, ook al was ze woedend. Niet alleen vanwege zijn denigrerende en bekrompen houding, maar ook omdat hij haar als moeder beledigde. Alsof zij met een betere baan minder goed voor Jason kon zorgen! Haar besluit stond toch al vast. Ze liet haar droom om directeur van een hotel te worden niet varen vanwege de conservatieve denkbeelden van haar echtgenoot. Ze had de juiste papieren en over twee jaar ook genoeg ervaring om op zo'n plek te beginnen. Haar toe-

komst lag in hotel La Palmera. Niemand hield haar nog tegen, ook Bencomo niet. Ze zou hem langzaam maar zeker bewerken, dan draaide hij wel bij. En als hij het echt hard wilde spelen, dan moest dat maar. Deze baan wilde ze hebben, ten koste van bijna alles.

Dinsdag 1 december 2009

3

Joyce staaarde naar de cijfers op haar computerscherm. De verwachte bezettingsgraad van deze maand lag 9 procent lager dan een jaar geleden. En de 71 procent die vorig jaar werd genoteerd, was al slecht te noemen. Wellicht dat deze maand door rechtstreekse boekingen de bezettingsgraad nog een of twee procent zou stijgen, maar daarmee was de koek wel op. Ruim 95 procent van alle reserveringen liep via het hoofdkantoor van HV in Barcelona. Het aantal boekingen van mensen uit Tenerife of de omliggende eilanden was verwaarloosbaar.

Eind 2007 was de daling van de bezettingsgraad ingezet en door de crisis was daar niet veel verandering in gekomen. En dan deed La Palmera het nog goed ten opzichte van de overige hotels van de HV-keten. Bij sommige kwam het water zelfs zó hoog aan de lippen dat sluiting werd overwogen. Dat was enkele jaren geleden nog ondenkbaar geweest.

Toen het eenmaal duidelijk werd dat deze crisis geen eendagsvlieg was, maar een dal waaruit het op korte termijn lastig klimmen werd, had ze drastische maatregelen genomen. In nauwe samenwerking met haar financiële manager, liep ze de cijfers tot in detail door. Er moest bezuinigd worden, en niet zo'n beetje ook. Het voordeel van deze saneringsoperatie was dat zij hierover aan niemand verantwoording hoefde af te leggen. Zoals bij de meeste ketens het geval was, werden de contracten met de touroperators, de reserveringen en de marketing vanuit het hoofdkantoor geregeld. Het dagelijks beleid in het hotel zelf viel onder verantwoording van de directeur. In feite kwam het erop neer, dat als zij geen financiële steun 'van boven' vroeg, ze naar eigen inzicht haar tent kon runnen.

In samenspraak met haar stafleden was ze tot een aantal oplossingen gekomen. Kortlopende contracten werden niet verlengd en bij de leve-

ranciers werden nieuwe kortingen afgedwongen. De hele sector stond onder druk, dus iedereen moest inleveren. De uitkomst van deze bezuinigingsronde was dat het overgebleven personeel een aantal stappen harder moest lopen voor hetzelfde loon. In sommige gevallen werd er zelfs ingeleverd.

Ook werden de glazen vervangen door harde plastic bekertjes en de papieren servetten door ouderwets linnen dat talloze wasbeurten kon doorstaan. Het was een paradoxale oplossing, plastic bekertjes maar wel linnen tafelgoed dat vaak als chiquer werd ervaren dan papier. Op jaarbasis scheelde dit toch een aardig bedrag.

Een van de weinige zaken waarop Joyce niet bezuinigde, was de kwaliteit van het voedsel. La Palmera was een all-inclusivehotel en stond bekend om drie uitgebreide en goed verzorgde maaltijden per dag. Ze wist bijna zeker dat hierop beknibbelen de doodsteek voor het hotel zou betekenen.

Met de huidige cijfers kon een volgende bezuinigingsronde niet lang meer uitblijven, dacht ze. Ook voor januari en februari zag het er allerminst rooskleurig uit. Om over de zomer van 2010 maar te zwijgen. Waar ze moest gaan snijden was haar een raadsel. Met het personeelsbestand zaten ze tegen de limiet van wat verantwoordelijk was. Iedereen moest buffelen. Als ze weer mensen moest laten afvloeien, zou er een ongezonde sfeer op de werkvloer ontstaan. Dat kon ze haar personeel niet aandoen. Ook bij leveranciers zat ze op het randje van het toelaatbare. Door de kortingseisen die de hotel- en appartementenbranche hun had opgedrongen, was het vet inmiddels van hun botten verdwenen. Hun winst was nu al marginaal.

Joyce wreef met haar handen over haar ogen en wendde haar gezicht af van het scherm. Even rust. Ze moest nu een paar minuten iets anders doen, anders werd ze nog gillend gek.

Jason keek haar vanaf een portretfoto aan. Onbewust glimlachte ze terug. Altijd als ze naar hem keek voelde ze zich trots. Niet zozeer op zichzelf, maar op haar kind, dat langzamerhand opgroeide tot een jongeman.

Het ging fantastisch met hem. Hij deed het uitstekend op school en zijn vrije tijd bracht hij door op het voetbalveld of bij het animatieteam in het complex waar ze woonden. Om de week bracht hij een weekend bij zijn vader door. Zijn vader, dacht Joyce. Ik klink nu net als een verbitterde gescheiden vrouw. Gescheiden was ze wel, maar verbitterd niet. Bencomo functioneerde uitstekend in de rol die ze hem min of meer had opgedrongen. Hij was tegen de scheiding geweest en had, nadat hij voor dit onvoldongen feit werd geplaagd, zijn uiterste best gedaan om te veranderen. Ze moest toegeven, hij had voor hun huwelijk gevochten. Maar het was te laat geweest. Er waren te veel dingen gebeurd. Wat er in zes jaar was fout gegaan, kon je met 'je uiterste best doen' niet meer terugdraaien. Hoewel hij daadwerkelijk probeerde te veranderen, was ze er toen van overtuigd geweest dat het om een tijdelijke opleving ging. Dat hij toch weer zou terugvallen in zijn oude gewoontes. Je karakter kon je moeilijk veranderen. Eigenlijk was dat een onmogelijke opgave, omdat je iets deed wat tegen je eigen persoonlijkheid indruiste. Vroeg of laat kwam het 'oude' karakter toch weer bovendrijven. Dat wilde ze niet meemaken.

Een halfjaar nadat ze tegen zijn wil de beslissing had genomen om voor La Palmera te gaan werken, huurde ze een appartement in het zuiden en ging daar met Jason wonen. Een jaar later was de scheiding officieel. Het gerinkel van de telefoon deed Joyce opschrikken uit haar overdenkingen. Ze herkende het nummer meteen en nam op.

'Hallo Sergio, hoe is het ermee?'

'Goed, uitstekend zelfs. En hoe is het met jou?'

'Ik kan wel een opsteker gebruiken,' antwoordde Joyce op vlakke toon.

'Helaas zijn de cijfers op mijn beeldscherm rood in plaats van zwart.'

Tot haar verbazing lachte de regionaal directeur van de HIV-keten uitgelaten.

'Ik heb geweldige nieuws,' zei hij zo enthousiast dat ze er eens goed voor ging zitten.